

Elég; kimerülés vagy holdfogyatkozás

kifutok a rózsaszín erdőből, bármit is jelentsen az erdő.
nem akarok félni, kórházban futnak össze az erek,
tengernek mondd, esetleg lágy folyónak. suttognak
bennem a férfihangok: nincs mese. kisfiús mivoltom
fogyatkozik, holdnak nézem a repülőt éjszaka és
sorban mondom el a bazmegokat. kimerültem,
fényes csillag feletted. a londoni metró mellett főzöl,
pizzát nyújtasz. jobban hiányzol, mint a barátod
hitte, pedig nem mondtam mást: cigizek. sóhajtások.
fejfájás, miegyebek. elcserélt kávécsésre felett
lógatom a lábam. elég, hajtogatom. mint a kimosott
ruhát, a szalvétát evés után, vagy bármilyen papírt, ami
fehér. nincs menekülés. rózsaszínnel batikolok.

az étvágyam fakul. segítsetek apró angyalok. torony-
óra, láncostul. képedbe mászok, csípődhez érek
és elkapod a kezem. szorongatod. szorongok.
szoknyádon a fodrok: sziklaszirtek, habzó tekintetem
őrültté tesz. ellebeg a gondolat. nincs már többé hajó,
ami vontat. sietve megyek, lássátok, a fekete patak mellett.
nem félek a haláltól, csak egy kicsit, a nagy is túlélte.
képzeletben megfogom a kezedet és úgy megyek.
újra kimondom a neved kezdőbetűjét.

szórakozni akarok. vicceket hallgatni tőled és
rád mosolyogni, és nézni a fél órán át felzselézett
hajadat. sóhajtok. kifújom a levegőt, hátha elfújom
az utat, az országot, a tengert és ami még
közted és köztem van. farkas leszek. fát nevelek.
megsimogatom a törzsét és beszélek hozzá.
rólad mesélek. amikor már körbeülnek a gyerekek.

a nő messziről figyel és csóválja a fejét. apa, így
hívogatnak az idegen fiatalok. arcot faragok a fára,
a letört ágával mellérajzolok egy pé betűt. azt hiszik
egy nőről álmodtam tegnap, régen, nem tudom.
fénylik az ég. szívformájú a beton. november, március,
augusztus. nehézsúlyú tegnapok. nem tudom. nem
tudom, nem tudom. közeleg az ősz. ismételve.
férfi hangok: fogyóban a hold. jóllakott a farkas. elég-
ia

Óda; maradék vagy siralom

gyerekdalokat hallgatok és mint a rossz gyerekek kirúzszom
a szádat rózsaszínnel, de nem, már nem, ez már valami
felfújtt test, amit a cipősarkad lyuggatott ki, már
lapos vagy, a számtól nyálas, önző mód gyűlöltelek meg, hogy
fájjon, de azt nem tudom, kinek, szóval kurva lettél, azt
pedig nem szeretem, nem tudom elfogadni, nincs rád
jobb szó, nem tudok jobb szót, nem lehet, meghalt az anya,
nincs gyerek, nincs gyerek, NINCS GYEREK, értsd
meg végre, szólok neked, egyúttal magamnak is, sőt inkább
az utóbbinak, letöröllek a képeimről, a retusálás túl
jól sikerül, talán a kezéd marad meg, ami átkarolt a fejem
mögött, egy testrészt, ami talán többet fog jelenteni
később, mint az arcod, a szemed, a csípőd, melled, lábad,
bassza meg, az egész tested, rózsaszín filccel firkállak
össze, jelentsen ez jót, szeretném, ha az lenne, jó, de fáj
a derekam, a hátam, jó lenne ülni, sitten, az utca
közepén áthalad lány sziluettetted, miközben pére gondolok,
ő nem lett kiéhezett állat, nem harapott belém,
anonim örültek közé ülnék be legszívesebben,
pulóvert kötnék, vagy gombot varrnék, néha a vécében
megrángatnék egy-két nadrágot, nagyon meleg
van, te rohadék, este a tücsök hangosan ciripel, jajgat

bennem a gyerek, vágj pofán minden sérelemért, nyugodtan,
van még egy dobásom, de felmarkolod és viszed
a kockát, messze, messze viszed. kurva vagy, mondom
még egyszer, nézem a széltől düledező fákat,

megpróbálok valami szépet írni rólad, de nem megy,
szerelmes levelet nem vetek papírra, most már
oly mindegy, unlak, meguntalak, petrezselyem szárad
a hűtőben, elsózom a paprikás csirkét, várom,
hogy megegyed a maradékot, vágjalak agyon, halj meg,
tévét nézek, kapcsolgatom az adókat, se sorozat, se
híradó nem köt le, irigy vagyok ilyenkor, téged
néznék, ahogy vetkőzöl, esetleg öltözöl, csak ne
legyen rajtad ruha, teregetem a fehér munkaruhámat,
a paradicsomszósztól piros, a varjak a villanydrótról
figyelnek, baszki, Platón írt a mosolyról, egyesek szerint
bűn, hazug, ahogy Te is, sírok, sírj te is, külön-külön,
más szobában, más házban, más városban, messze
egymástól, nem merem kinyitni az ablakot, hátha
kimegy a levegő is rajta, kinyújtom a kezem és meg-
fogja pé a kezem, míg a másikat a fának szorítom,
hallgat az erdő, hallgat a panel, nem esik az eső, seTe-
suta

cím nélkül, 20x30 cm, fotó, 1975

